

«Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελειοποίησιν των αγίων, δια το έργον της διακονίας, δια την οικοδομήν του σώματος του Χριστού εωσού καταστήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού » (Εφεσίους,δ' :11-13).

Όπως διαβάζουμε, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, έθεσε μέσα στην εκκλησία Του, αποστόλους, προφήτες ευαγγελιστές, ποιμένες και διδασκάλους, με σκοπό την τελειοποίηση των αγίων, ώστε να φθάσουν στην ενότητα της πίστεως και της επίγνωσης του Υιού του Θεού σε άνδρα τέλειο, στο μέτρο της ηλικίας του πληρώματος του Χριστού και να μην είναι κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με κάθε άνεμο διδασκαλίας, δια της δολιότητας των ανθρώπων που με πανουργία μεθοδεύουν την πλάνη (Εφεσίους,δ' :13-15).

Σε αυτό το άρθρο θα ασχοληθούμε με αυτές τις 5 διακονίες, ποιο είναι το έργο, τα χαρακτηριστικά και τα αποτελέσματά τους, όπως και πώς ενεργεί και συμμαρτυρεί ο Κύριος μέσω αυτών.

Ξεκινώντας με τους αποστόλους λέμε ότι αποτελούν τους στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων του Κυρίου που αποστέλλονται απ' Αυτόν, εναντίον των δυνάμεων του πονηρού στην πρώτη γραμμή, με σκοπό να απελευθερώσουν ψυχές που είναι αιχμαλωτισμένες απ' αυτές, ώστε να ιδρύσουν νέες εκκλησίες του Κυρίου και στη συνέχεια να τις στηρίζουν. Ο απόστολος Παύλος αναφέρει σχετικά με τη ζωή και το έργο των αποστόλων του Κυρίου: 'Διότι νομίζω ότι ο Θεός απέδειξεν ημάς τους αποστόλους εσχάτους ως καταδεδικασμένους εις θάνατον· διότι εγείναμεν θέατρον εις τον κόσμον, και εις αγγέλους και εις ανθρώπους. Ημείς μωροί διά τον Χριστόν, σεις δε φρόνιμοι εν Χριστώ • ημείς ασθενείς, σεις δε ισχυροί • σεις ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι. Έως της παρούσης ώρας και πεινώ μεν και διψώ μεν και γυμνητεύομεν και ραπιζόμεθα και περιπλανώ μεθα και κοπιώ μεν, εργαζόμενοι με τας ιδίας ημών χείρας • λοιδορούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι υποφέρομεν, βλασφημούμενοι παρακαλούμεν • ως περικαθάρματα του κόσμου εγείναμεν, σκύβαλον πάντων έως της σήμερον' (Α' Κορινθίους, δ' :9-13).

Συνεπώς οι γνήσιοι απόστολοι του Κυρίου περνάνε μεγάλες

δοκιμασίες, ώ στε να πάρουν την απόφαση του θανάτου και να τους εμπιστευθεί ο Θεός το ευαγγέλιο και να συμμαρτυρεί στο κήρυγμά τους με θαυμαστές ενέργειες. Έτσι με το κήρυγμά τους και τη συνέργεια του Κυρίου με τα επακολουθούντα θαύματα, μεταδίδουν πίστη σε αυτούς που τους ακούν με αποτέλεσμα αυτοί να επικαλεστούν τον Κύριο, να σωθούν και να ιδρύονται νέες εκκλησίες. Γραφικά παραδείγματα αποστολικών κήρυγμάτων, βλέπουμε να γίνονται από τον απόστολο Πέτρο την ημέρα της Πεντηκοστής στους μαζεμένους απ' όλα τα έθνη Ισραηλίτες, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί η πρώτη εκκλησία και μετά από λίγο καιρό στον Ρωμαίο εκατόνταρχο και στους οικείους και φίλους του, με αποτέλεσμα να λάβουν όλοι οι ακούοντες Άγιο Πνεύμα, να βαπτιστούν στο νερό και να αποτελέσουν την πρώτη εκκλησία εθνικών. Επίσης από τον απόστολο Παύλο σε πολλές πόλεις της Ασίας και της χώρας μας, με χαρακτηριστική την ομιλία του στον Άρειο Πάγο μετά την οποία πίστεψαν αρκετοί συμπατριώτες μας (Πράξεις, ιζ':16-34). Ο απόστολος Παύλος αφού ίδρυε εκκλησίες φρόντιζε για την πνευματική τους πρόοδο, γι' αυτό στις δια του Αγίου Πνεύματος επιστολές που έστελνε και οι οποίες αποτελούν την πνευματική τροφή όλων των αναγεννημένων χριστιανών, μεταξύ των άλλων τόνιζε «Εγώ κατά την χάριν του Θεού την δοθείσαν εις εμέ, ως σοφός αρχιτέκτων θεμέλιον έθεσα και άλλος δε εποικοδομεί και έκαστος όμως ας βλέπη πως εποικοδομεί. Διότι θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέση παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός» (Α' Κορινθίους, γ':10-11). Επιπλέον όταν επισκεπτόταν τις εκκλησίες που είχε ιδρύσει, τους πρότρεπε να φυλάττουν τα δόγματα τα εγκεκριμένα από τους αποστόλους και τους πρεσβυτέρους στην Ιερουσαλήμ (Πράξεις, ις':4) και ο Κύριος συμμαρτυρούσε μαζί του με σημεία δια θαυμάτων, τεραστίων και δυνάμεων (Πράξεις, ιγ', ιδ', ις', ιθ', κ', κη', Β' Κορινθίους, ιβ':12).

Όσο αφορά τους προφήτες λέμε ότι ο απόστολος Παύλος τους τοποθετεί μαζί με τους αποστόλους, όταν αναφερόμενος στα αδέρφια της εκκλησίας της Εφέσου, λέει ότι είναι «συμπολίται των αγίων και οικείοι του Θεού, εποικοδομηθέντες επί το θεμέλιον των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου λίθου αυτού του Ιησού Χριστού» (Εφεσίους, β':19,20).

Στην προ Χριστού περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, βλέπουμε μερικοί από τους κριτές και βασιλείς που κυβερνούσαν τον λαό Ισραήλ, να

είναι συγχρόνως και προφήτες, όπως ο Σαμουήλ και ο Δαβίδ.(Α' Σαμουήλ, γ':20, Πράξεις, β':30). Τότε οι γνήσιοι προφήτες του Κυρίου είχαν δύσκολο έργο μιας και έπρεπε να ελέγχουν βασιλείς, άρχοντες και τον λαό, όταν ξέφευγαν από το θέλημα του Θεού, γεγονός που πλήρωσαν αρκετοί απ' αυτούς, με φυλακίσεις και με τη ζωή τους. Έτσι και σήμερα, στο καθεστώς της Καινής Διαθήκης, οι προφήτες που θέτει ο Κύριος έχουν επίσης δύσκολο έργο, διότι πρέπει να κρατάνε τον εαυτό τους σε αφιέρωση, μακριά από στοιχεία του κόσμου, έτσι ώστε να μεταφέρουν μόνο τα μηνύματα που ο Θεός τους δίνει, χωρίς να προσθέτουν ή να αφαιρούν. Η διακονία του προφήτη χαρακτηρίζεται από τον ισχυρό προφητικό λόγο, σχετικό με γεγονότα και καταστάσεις που αφορούν ή όλη την οικουμένη(Πράξεις, ια':28) ή τον λαό του Θεού(Δανιήλ, θ':2) ή τους προεστώτες της εκκλησίας και τους έχοντες τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και τις διακονίες (Πράξεις, ιγ':1-3, Αποκάλυψη β' και γ') ή απλά μέλη της εκκλησίας που χρειάζονται προτροπή ή έλεγχο (Πράξεις, ε':1-10). Οι προφητείες μπορεί να περιλαμβάνουν επιμέρους γεγονότα που όταν θα πραγματοποιηθούν όπως ειπώθηκαν, θα αποτελέσουν αποδεικτικά στοιχεία εγκυρότητας της προφητείας(Α' Σαμουήλ, ι':1-9), οι δε προφήτες μπορεί να χρησιμοποιούν σχετικά με την προφητεία παραστατικά μέσα (Πράξεις, κα':11). Ο Κύριος δίνει τα μηνύματά Του στους προφήτες, είτε άμεσα με την παρουσία Του, δια του Αγίου Πνεύματος εντός του σώματός τους, είτε δείχνοντας τους οράσεις ή ενύπνια, ώστε να λαλούν αυτά που βλέπουν και ακούν (Ιερεμίας α':4-19, Δανιήλ ζ', η', Αποκάλυψη α':10-20).

Όσο αφορά τους ευαγγελιστές λέμε ότι μέσα στην Καινή Διαθήκη, σαν ευαγγελιστής αναφέρεται ο Φίλιππος, που ήταν ένας από τους πρώτους επτά διακόνους που έκλεξε η πρώτη εκκλησία (Πράξεις, κα':8). Γενικεύοντας αυτά που διαβάζουμε για τον Φίλιππο, λέμε ότι οι ευαγγελιστές είναι και αυτοί στρατιώτες πρώτης γραμμής, που αποστέλλονται από τον Κύριο για ευαγγελιστικό έργο, δηλαδή να μεταδώσουν πίστη στον Ιησού Χριστό, στους που ακούν τον λόγο τους και βλέπουν τα θαύματα που ενεργεί ο Θεός μέσω αυτών, συμμαρτυρώντας ότι είναι μαζί τους (Πράξεις, η':5-40). Θα λέγαμε ότι η διακονία του ευαγγελιστή επικεντρώνεται σε βοήθεια σε νέες ψυχές ώστε να πιστέψουν στον Κύριο Ιησού Χριστό και να κάνουν τα πρώτα πνευματικά τους βήματα, ενώ η περαιτέρω πνευματική τους αύξηση είναι έργο κυρίως των αποστόλων, προφητών, ποιμένων και διδασκάλων.

Όσο αφορά τους ποιμένες λέμε ότι ο Κύριος που είναι ο καλός ποιμένας, μας φανέρωσε με τη ζωή και τα λόγια Του, τα χαρακτηριστικά που θέλει να έχουν οι ποιμένες που θέτει, τα βασικά των οποίων είναι: α) Να αγαπάνε τα πρόβατα και αν χρειαστεί να θυσιάζουν τον εαυτό τους γι' αυτά όπως ο Κύριος (Ιωάννης, ι' :11) β) Να γνωρίζουν τα πρόβατα και να γνωρίζονται απ' αυτά (Ιωάννης, ι' :16). γ) Να είναι υπηρέτες και όχι αφεντικά των προβάτων, δηλαδή να αποβλέπουν να τα υπηρετήσουν ταπεινά και πρόθυμα και όχι να υπηρετηθούν, να δοξαστούν και να αισχροκερδήσουν απ' αυτά (Μάρκος, ι' :45, Α' Πέτρου, ε' :1-4). δ) Να δίνουν επαρκή και καθαρή πνευματική τροφή στα πρόβατα ώ στε αυτά να βρίσκουν ανάπαυση (Ψαλμός κγ' :2) ε) Να αναζητούν τα απολωλότα και να περιθάλλουν τα πληγωμένα (Ιεζεκιήλ, λδ' :16, Λουκάς, ιθ' :10).

Όσο αφορά τη διακονία του διδασκάλου λέμε ότι κατά κανόνα συνυπάρχει με τη διακονία του αποστόλου ή του ποιμένα. Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στο ευαγγέλιο του Χριστού λέει, 'εις το οποίον ετάχθην εγώ κήρυξ και απόστολος και διδάσκαλος των εθνών ν' (Β' Τιμόθεον, α' :11). Οι διδάσκαλοι που θέτει ο Κύριος στην εκκλησία Του, με τη σοφία που Αυτός τους δίνει, εξηγούν με απλότητα το θέλημα του Θεού, έτσι όπως αυτό φανερώ νεται στην Αγία Γραφή και επιπλέον λύνουν απορίες και ερμηνεύουν τα δυσερμήνευτα και δυσνόητα γραμμένα σ' αυτή (Πράξεις, ιζ' :3,11). Βέβαια για να συνεχίζει κάποιος να λειτουργεί σωστά τη διακονία ή το χάρισμά του, απαιτείται εκ μέρους του συνεχής επαγρύπνηση και πλήρωση Αγίου Πνεύματος και να έχει υπόψη το γραμμένο:

Έχοντες δε χαρίσματα διάφορα κατά την δοθείσαν εις ημάς χάριν, είτε προφητείαν, ας προφητεύωμεν κατά την αναλογίαν της πίστεως, είτε διακονίαν, ας καταγινώ μεθα εις την διακονίαν, 'είτε διδάσκει τις, ας καταγίνηται εις την διδασκαλίαν, είτε προτρέπει τις, εις την προτροπήν...'
(Ρωμαίους, ιβ' :6-8).

Συνοψίζοντας λέμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός ο οποίος σαν άνθρωπος είχε και τις 5 διακονίες και στις οποίες δοκιμάστηκε σκληρά και τις έφερε σε πέρας χωρίς να αμαρτήσσει, είναι Αυτός πού τις δίνει σήμερα στους δικούς Του ανθρώ πους και τους οποίους βοηθάει, έτσι ώ στε να συνεχίζεται η οικοδομή της εκκλησίας Του, μιας και 'πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής' (Ματθαίος ις' :18). Αμήν!